

De bortglömda barnen kräver sina rättigheter

I Windhoek har staden just vaknat. Fotgängare, cyklister och bilister är på väg till dagens göromål. På gatan utanför ministeriet för krigsveteraner ligger madrasser sida vid sida på trottoaren. Flera hundra stycken. På en vägskylt hänger kläder på tork, och några nyvakna människor sträcker på sig på madrasserna.

ANDRA ÄR REDAN UPPE. I ena änden av gatan dansar och sjunger ett femtiotal unga män och kvinnor. Många höjer handen i den hälsning som symboliserar frihetskampen, och gruppen rör sig sakta och rytmiskt framåt gatan. Några bilar saktar in för att se på de dansande. De flesta åskådarna börjar vänja sig vid bilden, för demonstranterna är inne på sin åttonde vecka.

I två månader har Selma Ashipala och 300 andra unga namibier sovit utanför ministeriet för krigsveteraner i Namibias huvudstad Windhoek. De kallar sig SWAPO-barnen efter befrielse rörelsen *South West Africa People's Organization* som blev regering 1990.

SWAPO-barnen som föddes i exil känner sig svikna av namibiska staten. Många förlorade sina föräldrar i befrielsekriget medan andra tappade kontakten med föräldrarna under kriget eller i flyktinglägren i Angola, där många av dem är födda.

– Vi vill ha fullständiga identitetsdokument och medborgarskap. De flesta av oss växte upp utan föräldrar, ofta i stora barnaskolor, och registreringen av oss som namibiska medborgare glömdes bort. Det är omöjligt att få jobb eller läsa på universitet utan giltiga papper, säger Tangeni Shinedima, ordförande för gruppen som har representanter från Namibias 13 regioner.

FÖRÄLDRARNA BETALADE MED sitt blod för landets frihet men deras barn har inte fått någonting. Alla är arbetslösa och nu kräver de att den namibiska regeringen ska registrera dem på plats och att alla ska få jobb. Trots att det gått 18 år sedan självständigheten har regeringen ännu inte tagit tag i problemet. Demonstranterna har barrikererat gatan i två månader men ingen från ministeriet för krigsveteraner har bjudit in dem till något möte. I mitten av oktober kallade ungdomsministern Pohamba Shifeta dem till ett möte, men det ledde ingen vart. Ministern bad dem att bege sig hem till sina regioner och vänta på registrering för ID, men ungdomarna har bestämt sig för att stanna.

– De struntar blankt i oss. De bryr sig inte ett dugg, säger Selma Ashipala.

– De måste titta på vår situation, vi går ingenstans innan det

har skett. Alla lever vi i en bedrövlig situation hemma, vad är det för idé att gå tillbaka? undrar Tangeni Shinedima.

– Ingen vill prata med oss. De bara hänvisar oss vidare. På ungdomsministeriet har de ingen aning om frågor som gäller krigsveteraner, säger demonstranten Penenupifo Kanghono med en uppgiven suck.

– Den här byggnaden, ministeriet för krigsveteraner, är våra föräldrars byggnad. Vi går inte härifrån förrän de ger oss ID och jobb, säger Tangeni Shinedima.

De växte upp i exil och blev aldrig registrerade som namibiska medborgare.

Foto: Johannes Berndalen

PÅ TROTTOARERNA SITTER FOLK och samtalar, någon matar ett barn och andra pratar med förbipasserande. Hela gatan ser inbodd ut efter två månaders läger.

– Några här är gravida, andra har barn. Hur ska barnen få mat när vi inte har jobb? undrar Penenupifo Kanghono.

När demonstranterna får mat av de förbipasserade går den främst till gravida kvinnor och barn.

– Sedan delar vi på det som blir över. Får vi andra ingen mat så sover vi i stället, säger Tangeni Shinedima.

JOHANNES BERDALEN